

United Nations
Nations UniesInternational Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yougoslavie

“LAŠVANSKA DOLINA” (IT-9)

KORDIĆ

i ČERKEZ

DARIO KORDIĆ

Jedan od vodećih političara u zajednici bosanskih Hrvata: od 1991. do 1995., predsjednik Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (HDZ-BiH); od 1992. do 1995., potpredsjednik i član Predsjedništva Hrvatske Zajednice Herceg-Bosne (HZ H-B), a kasnije Hrvatske Republike Herceg-Bosne (HR H-B)

- Osuđen na 25 godina zatvora

Osuđen za:

Protupravni napad na civile; protupravni napad na civilne objekte; bezobzirno razaranje koje nije opravdano vojnom nuždom; pljačkanje javne ili privatne imovine; uništavanje ili hotimično oštećivanje vjerskih ili obrazovnih ustanova (kršenja zakona ili običaja ratovanja)

Hotimično lišavanje života; nečovječno postupanje; protupravno zatvaranje civila (teška kršenja Ženevskih konvencija)

Progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi; ubojstvo; nehumana djela; zatvaranje (zločini protiv čovječnosti)

- Kao predsjednik HDZ-BiH, Kordić se zdušno uključio u zajednički plan progona. Planirao je, poticao i naređivao kaznena djela u općinama Travnik, Vitez, Busovača i Kiseljak, u blizini Lašvanske doline u središnjoj Bosni i Hercegovini.
- Prisustvovao je sastancima političara tokom kojih je odobren napad na selo Ahmići, u općini Vitez, počinjen 16. travnja 1993. U tom je napadu masakrirano više od 100 civila bosanskih Muslimana, uključujući 32 žene i 11 djece, razorene su kuće, a selo etnički očišćeno od muslimanskog stanovništva. Kordić je kao visoki regionalni političar sudjelovao u planiranju vojne operacije i napada čiji je cilj bio 'čišćenje' tog područja od Muslimana.
- Planirao je napade na druga područja Lašvanske doline, uključujući zaseoke Šantići, Pirići i Nadioci. Ti napadi, zajedno s napadima na Vitez i Večerisku, između ostalog, slijedili su zajednički plan čiji je cilj bio etničko čišćenje tog područja od stanovnika bosanskih Muslimana.
- Kao politički čelnik sa značajnim vojnim utjecajem, poticao je, planirao i naredio napad na Busovaču, koji je bio usmjeren protiv civilnog muslimanskog stanovništva i civilnih objekata. Mnogi civili Muslimani su ubijeni ili protjerani, a njihova imovina je uništena tijekom napada.
- Kordić je naredio pritvaranje bosanskih Muslimana i uspostavljanje pritvorskih objekata u Lašvanskoj dolini, konkretno u mjestu Kaonik, kino-dvorani u Vitezu, Veterinarskoj stanici i zgradi SDK (u bloku ureda u Vitezu), u Šahovskom klubu i školi u Dubravici.

MARIO ČERKEZ

Zapovjednik Viteške brigade Hrvatskog vijeća obrane (HVO) od njezinog osnivanja 1992. barem do kraja svibnja 1993., te u vrijeme kad je HDZ-BiH/HVO preuzeo općinske funkcije u općini Vitez

- Osuđen na **6 godina zatvora**

Osuđen za:

Progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi; zatvaranje; protupravno zatvaranje civila (zločini protiv čovječnosti)

- Čerkez snosi individualnu kaznenu odgovornost za zatvaranje i protupravno zatvaranje civila bosanskih Muslimana u kino-dvorani u Vitezu i zgradi SDK u Vitezu do kraja travnja 1993.
- U kino-dvorani je bilo zatočeno oko 200-300 muškaraca Muslimana svih dobi, koji su bili pohvatani. Mnogi su bili podvrgnuti okrutnim postupcima, prisiljeni da kopaju rovove, te korišteni kao taoci i živi štitovi. Neki od onih koji su bili prisiljeni kopati rovove nisu se vratili.
- Zatočenici iz zgrade SDK odvođeni su na kopanje rovova. Neki su morali kopati rovove po pet dana blizu bojišnice, gdje je bilo vrlo opasno. Katkad su zatočenicima prijetili sjekirom i tjerali ih da rade dan i noć. Kao zapovjednik brigade, Čerkez je bio dogovoran za tretman zatočenika; međutim, svoju dužnost nije obavio na primjeren način.

DARIO KORDIĆ

Datum rođenja	14. prosinca 1960. u Sarajevu, Bosna i Hercegovina
Optužnica	Prvobitna optužnica: 10. studenog 1995.; izmijenjena optužnica: 30. rujna 1998.
Datum predaje	6. listopada 1997.
Prebačen na MKSJ	6. listopada 1997.
Prvo stupanje pred Sud	8. listopada 1997., očitovao se da nije kriv ni po jednoj točki optužnice
Presuda Raspravnog vijeća	26. veljače 2001., osuđen na 25 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	17. prosinca 2004., kazna potvrđena
Izdržavanje kazne	8. lipnja 2006., prebačen na izdržavanje kazne u Austriju; u kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 6. listopada 1997.; prijevremeno puštanje na slobodu odobreno 21. svibnja 2014. (stupilo na snagu 6. lipnja 2014.)

MARIO ČERKEZ

Datum rođenja	27. ožujka 1959. u selu Rijeka, općina Vitez, Bosna i Hercegovina
Optužnica	Prvobitna optužnica: 10. studenog 1995.; izmijenjena optužnica: 30. rujna 1998.
Datum predaje	6. listopada 1997.
Prebačen na MKSJ	6. listopada 1997.
Prvo stupanje pred Sud	8. listopada 1997., očitovao se da nije kriv ni po jednoj točki optužnice
Presuda Raspravnog vijeća	26. veljače 2001., osuđen na 15 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeća	17. prosinca 2004., kazna smanjena na 6 godina zatvora
Kazna izdržana	u kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 6. listopada 1997.; 2. prosinca 2004. pušten na slobodu nakon što je izdržao kaznu

STATISTIČKI PODACI

Broj dana u sudnici	240
Broj svjedoka optužbe	122
Broj svjedoka obrane	Kordić: 62 Čerkez: 55
Broj svjedoka koje su pozvala sudska vijeća	2
Broj dokaznih predmeta optužbe	2721
Broj dokaznih predmeta obrane	1643
Broj dokaznih predmeta sudskih vijeća	1

SUĐENJE	
Početak suđenja	12. travnja 1999.
Završne riječi	14. i 15. prosinca 2000.
Raspravno vijeće III	Sudac Richard May (predsjedavajući), sudac Mohamed Bennouna, sudac Patrick Robinson
Optužba	Geoffrey Nice, Patrick Lopez-Terres, Kenneth Scott, Susan Somers, Fabricio Guariglia
Obrana	Za Darija Kordića: Mitko Naumovski, Turner Smith, Jr., Stephen Sayers, Robert Stein, Christopher Browning Za Marija Čerkeza: Božidar Kovačić, Goran Mikuličić
Presuda	26. veljače 2001.

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno vijeće	Sudac Wolfgang Schomburg (predsjedavajući), sudac Fausto Pocar, sudac Florence Mumba, sudac Mehmet Güney, sutkinja Inés Mónica Weinberg De Roca
Optužba	Norman Farrell, Helen Brady, Marie-Ursula Kind, Michelle Jarvis
Obrana	Za Darija Kordića: Mitko Naumovski, Turner Smith, Jr., Stephen Sayers Za Marija Čerkeza: Božidar Kovačić, Goran Mikuličić
Presuda	17. prosinca 2004.

POVEZANI PREDMETI	
ALEKSOVSKI (IT-95-14/1) “LAŠVANSKA DOLINA”	
BLAŠKIĆ (IT-95-14) “LAŠVANSKA DOLINA”	
BRALO (IT-95-17) “LAŠVANSKA DOLINA”	
DELIĆ RASIM (IT-04-83)	
FURUNDŽIJA (IT-95-17/1) “LAŠVANSKA DOLINA”	
KUPREŠKIĆ <i>i dr.</i> (IT-95-16) “LAŠVANSKA DOLINA”	
LJUBIČIĆ (IT-00-41) “LAŠVANSKA DOLINA”	
MARINIĆ (IT-95-15) “LAŠVANSKA DOLINA”	

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Dana 10. studenog 1995., podignuta je prvobitna optužnica protiv Kordića, Čerkeza, Tihomira Blaškića, Zlatka Aleksovskog, Ivana Šantića i Pere Skopljaka. Optužbe protiv Šantića i Skopljaka kasnije su povučene, a suđenja Blaškiću i Aleksovskom održana su odvojeno.

Kordić i Čerkez su se predali 6. listopada 1997. u Bosni i Hercegovini, te su istog dana prebačeni na Međunarodni sud radi suđenja. Prvi put su stupili pred sud 8. listopada 1997. pred Raspravno vijeće III, i tom su se prigodom i Kordić i Čerkez očitovali da nisu krivi ni po jednoj točki prvobitne optužnice.

Dana 30. rujna 1998., potvrđena je izmijenjena optužnica protiv Kordića i Čerkeza i postala važeća optužnica u predmetu. Dana 8. listopada 1998., obojica su se očitovala da nisu krivi ni po jednoj točki optužnice.

U važećoj optužnici, Kordić i Čerkez bili su optuženi temeljem individualne kaznene odgovornosti (članak 7(1) Statuta Međunarodnog suda) i temeljem kaznene odgovornosti nadređenog (članak 7 (3)) za:

- Hotimično lišavanje života; hotimično nanošenje velikih patnji ili teških povreda tijela ili zdravlja; nečovječno postupanje; protupravno zatvaranje civila; uzimanje civila za taoce; uništavanje imovine širokih razmjera (teška kršenja Ženevskih konvencija iz 1949., članak 2),
- Protupravni napadi na civile; protupravni napadi na civilne objekte; ubojstvo; nasilje protiv života i osobe; okrutno postupanje; uzimanje talaca; bezobzirno uništavanje koje nije opravdano vojnom nuždom; pljačkanje javne ili privatne imovine; uništavanje ili hotimično oštećivanje štete vjerskih ili obrazovnih ustanova (kršenja zakona ili običaja ratovanja, članak 3),
- Progoni na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi; ubojstvo; nehumana djela; zatvaranje (zločini protiv čovječnosti, članak 5).

SUĐENJE

Suđenje Kordiću i Čerkezu počelo je 12. travnja 1999. pred Raspravnim vijećem III (predsjedavajući sudac Richard May, sudac Mohamed Bennouna i sudac Patrick Robinson). Završne riječi iznesene su 14. i 15. prosinca 2000.

PRESUDA RASPRAVNOG VIJEĆA

Suđenje se prvenstveno bavilo događajima koji su se zbili u Lašvanskoj dolini, koja se uglavnom proteže kroz općine Travnik, Vitez i Busovača u području središnje Bosne, u razdoblju od kraja 1992. do druge polovice 1993.

HZ H-B proglasila je svoje postojanje 18. studenog 1991., tvrdeći da je odvojena ili posebna "politička, kulturna, ekonomska i teritorijalna cjelina" na teritoriju Bosne i Hercegovine. Njezina je svrha bila, između ostalog, uspostavljanje čvrstih veza, ili unije, s Hrvatskom.

Tijekom 1992., taj se plan počeo ostvarivati zauzimanjem općina Busovača, Vitez i Kiseljak od strane HVO-a. iako je situacija uglavnom bila mirna, s određenim oružanim otporom samo u Novom Travniku i selu Ahmići, preuzimanje vlasti od strane HVO-a izazvalo je sukob između Muslimana i Hrvata u regiji.

Kordić je bio lokalni politički čelnik koji je brzo napredovao u političkoj stranci HDZ-BiH, postavši njezin predsjednik u svojem rodnom gradu Busovači; zatim je postao predsjednik regionalne zajednice; te potpredsjednik HZ H-B. Zdušno je sudjelovao u zajedničkom planu progona planirajući, pripremajući i naređujući one dijelove kampanje koji su spadali u njegovu sferu ovlasti. Iako nije imao formalni položaj u zapovjednom lancu, bio je u vezi s vojnim vodstvom. Stoga je sudjelovao u preuzimanju općina i napadima HVO-a diljem Lašvanske doline od siječnja 1993. do lipnja 1993.

Raspravno vijeće je zaključilo da je Kordić prisustvovao sastanku političara održanom 15. travnja, kad je odobren napad na Ahmiće i druga sela, a također je doveden u vezu s naređenjem koje je izdao pukovnik Blaškić da se ubiju svi vojno sposobni muškarci, protjeraju civili i zapale kuće u selu. Osim toga, Raspravno vijeće je izjavilo da je i Čerkez prisustvovao vojnom sastanku koji je uslijedio i na kojem su napravljeni planovi za napad na selo Ahmići.

Štoviše, Raspravno vijeće je našlo mnoštvo dokaza o kampanji progona usmjerenoj na bosanske Muslimane. Kampanja je bila orkestrirana iz Zagreba, vodio ju je HDZ-BiH, a provođena je putem HZ H-B i HVO-a. Poprimila je svojstva najekstremnijih oblika progona, kao što su napadi na gradove i sela uz popratno uništavanje i pljačkanje, ubijanje, ranjavanje i pritvaranje bosanskih Muslimana.

U siječnju 1993., koristeći topništvo i pješaštvo protiv civilnih ciljeva i uspostavljajući obrazac za napade na gradove i sela koji će uslijediti kasnije, snage HVO-a napale su općinu Busovača. Dokazi su pokazali da je Kordić bio umiješan u taj napad.

Grad Vitez i pretežno muslimanska sela u Lašvanskoj dolini napadnuti su u travnju 1993. Raspravno vijeće je izjavilo da dokazi upućuju na dobro organiziran i planiran napad HVO-a na te lokacije, koji je izvršilo vodstvo bosanskih Hrvata kako bi od Muslimana etnički očistilo dolinu, a posebno selo Ahmići, gdje je posljedica napada izvršenog rano ujutro 16. travnja 1993. bio masakr u kojem je ubijeno više od 100 ljudi,

uključujući 32 žene i 11 djece, a selo je uništeno.

Raspravno vijeće je zaključilo je Kordić, u slučajevima u kojima je sudjelovao u napadima HVO-a, imao namjeru počiniti zločine koji su s tim napadima povezani. Nadalje, u tim je slučajevima Kordić demonstrirao i svoje političke i vojne ovlasti, te je Raspravno vijeće zaključilo da je do kraja 1992., uoči sukoba, on imao i jedne i druge ovlasti, te je stoga bio odgovoran prema članku 7(1) Statuta Međunarodnog suda (individualna kaznena odgovornost). Međutim, s obzirom na to da nije bio ni zapovjednik ni nadređena osoba HVO-a i s obzirom na to da nije imao ovlasti niti da spriječi zločine koji su počinjeni, niti da kazni njihove počinitelje, nije mogao biti kažnjen temeljem kaznene odgovornosti nadređenog (članak 7(3) Statuta međunarodnog suda).

Čerkez je, s druge strane, bio jedan od osnivača HVO-a u Vitezu i zapovjednik lokalne brigade HVO-a, poznate kao Viteška brigada. Raspravno vijeće je zaključilo da je 16. travnja 1993. Viteška brigada sudjelovala u borbama i da je Čerkez zapovijedao brigadom. Nadalje, kao zapovjednik, sudjelovao je u napadima na Vitez, Stari Vitez i Večerisku. Stoga se Raspravno vijeće uvjerenom da je on znao za predstojeće vojne operacije protiv tih gradova, a nije poduzeo nužne mjere da spriječi ili kazni one koji su bili odgovorni za njih.

Ipak, usprkos tome što je bio prisutan na vojnom sastanku održanom 15. travnja 1993., Raspravno vijeće nije bilo uvjerenom izvan razumne sumnje da Čerkez snosi odgovornost za napad na Ahmiće. Za taj napad bila je odgovorna jedna druga bojna koja nije bila pod njegovim zapovjedništvom.

U lipnju 1993., daljnje borbe izbile su u središnjoj Bosni, a posebno u selima u općini Kiseljak, uključujući selo Tulica, gdje je ubijeno 12 ljudi, a selo je uništeno. Raspravno vijeće je potvrdilo da su te ofenzive također bile odraz plana HVO-a da podjarmi Muslimane središnje Bosne. Kao i u slučaju travanjskih napada na ta sela, Raspravno vijeće je potvrdilo da ti napadi ne bi bili izvedeni da ih nije odobrilo lokalno političko vodstvo utjelovljeno u Kordiću.

Raspravno vijeće je zaključilo da je diljem Lašvanske doline postojao jasan obrazac razaranja i pljačkanja u svim mjestima koje je HVO napao, te da je HVO hotimično usmjeravao napade na džamije i druge vjerske i obrazovne ustanove. Sva ta djela bila su dio zajedničkog plana i oba optuženika su bila umiješana i proglašena odgovornim za napade.

Raspravno je vijeće također zaključilo da je Čerkez, kao zapovjednik Viteške brigade, odgovoran za protupravno zatvaranje i nečovječno postupanje prema zatočenicima u pritvorskim objektima u Vitezu, a da je Kordić odgovoran za protupravno zatvaranje zatočenika na područjima za koja je bio ovlašten. Međutim, s obzirom na to da su logorima upravljale vojne osobe, a dokazi nisu bili takvi da bi se iz njih sa sigurnošću mogao izvesti zaključak da je Dario Kordić imao veze s načinom na koji se postupalo s pritvorenicima ili da je to postupanje bilo dio zajedničkog plana ili zamisli, on je oslobođen odgovornosti u ulozi nadređene osobe.

U skladu sa svojim drugim nalazima, Raspravno vijeće je zaključilo da je Kordić imao veze s naređenjima za pritvaranje bosanskih Muslimana i uspostavljanjem pritvorskih objekata u Lašvanskoj dolini, konkretno objekta u Kaoniku, kino-dvorane u Vitezu, Veterinarske stanice, prostorija SDK, Šahovskog kluba, škole u Dubravici i objekta u Kiseljaku.

Raspravno vijeće je zaključilo da nema sumnje da su bosanski Muslimani bili sustavno podvrgavani zatvaranju bez naloga za koje nije bilo nikakvog opravdanja. Tijekom zatočeništva, Muslimani su bili izloženi nečovječnim uvjetima, korišteni su kao taoci, živi štitovi i bili su primorani kopati rovove, a posljedica toga bila je da ih je više ubijeno ili ranjeno.

Što se tiče zatvaranja zatočenika, Raspravno vijeće je zaključilo da je Čerkez odgovoran za protupravno pritvaranje i nečovječno postupanje prema zatočenicima u pritvorskim objektima u Vitezu. Međutim, Vijeće je prihvatilo da on nije bio odgovoran za logor u Kaoniku i školu u Dubravici i da se stoga ne može smatrati odgovornim za događaje u tim pritvorskim objektima.

Dana 26. veljače 2001., Raspravno vijeće je izreklo presudu, osudivši optuženike kako slijedi:

Kordić, temeljem individualne kaznene odgovornosti (članak 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- Hotimično lišavanje života; nečovječno postupanje; protupravno zatvaranje civila (teško kršenje Ženevskih konvencija iz 1949., članak 2),

- Protupravne napade na civile; protupravne napade na civilne objekte; bezobzirno razaranje koje nije opravdano vojnom nuždom; pljačkanje javne ili privatne imovine; uništavanje ili hotimično oštećivanje vjerskih ili obrazovnih ustanova (kršenja zakona ili običaja ratovanja, članak 3),
- Progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi; ubojstvo; nehumana djela; zatvaranje (zločini protiv čovječnosti, članak 5).

Kazna: 25 godina zatvora.

Čerkez, temeljem individualne kaznene odgovornosti (članak 7(1) Statuta Međunarodnog suda) i temeljem kaznene odgovornosti nadređenog (članak 7(3)) za:

- Progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi (zločini protiv čovječnosti, članak 5),
- Hotimično lišavanje života; nečovječno postupanje; protuzakonito zatvaranje civila; uzimanje civila za taoce (teško kršenje Ženevskih konvencija iz 1949., članak 2),
- Protupravne napade na civile; protupravne napade na civilne objekte; bezobzirno razaranje koje nije opravdano vojnom nuždom; pljačkanje javne ili privatne imovine; uništavanje ili hotimično oštećivanje vjerskih ili obrazovnih ustanova (kršenja zakona ili običaja ratovanja, članak 3),
- Ubojstvo; nehumana djela; zatvaranje (zločini protiv čovječnosti, članak 5).

Kazna: 15 godina zatvora.

PRESUDA ŽALBENOG VIJEĆA

I Kordić i Čerkez podnijeli su najave žalbi 12. ožujka 2001. Tužiteljstvo je podnijelo svoju najavu žalbe 13. ožujka 2001. Dana 17. prosinca 2004., Žalbeno vijeće izreklo je presudu potvrdivši kaznu od 25 godina zatvora koju je Kordiću izreklo Raspravno vijeće i izrekavši novu kaznu za Čerkeza od 6 godina zatvora.

Pri donošenju presude, Žalbeno vijeće je neke žalbene osnove obje strane prihvatilo, a neke odbacilo.

Između ostalog, Žalbeno vijeće je potvrdilo zaključak Raspravnog vijeća da je Hrvatska ostvarivala sveukupnu kontrolu nad HVO-om u relevantnom razdoblju, da je rukovodila u planiranju, koordinaciji i organizaciji HVO-a i da je postojao međunarodni oružani sukob između Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Vijeće je također potvrdilo zaključak Raspravnog vijeća da su napadi na Ahmiće i druga sela u Lašvanskoj dolini imali za cilj etničko čišćenje tog područja iz strateških razloga i da je Dario Kordić planirao i poticao zločine koji su se dogodili u Ahmićima i susjednim selima Šantići, Pirići i Nadioci.

Međutim, Žalbeno vijeće je zaključilo da Kordić nije kriv za bezobzirno razaranje koje nije opravdano vojnom nuždom i za pljačkanje u Novom Travniku u listopadu 1992.

Što se tiče kaznene odgovornosti Čerkeza, Žalbeno vijeće je zaključilo da nisu postojali ni nalazi ni dostatni dokazi da bi se utvrdilo da je on bio odgovoran za kampanju progona počinjenu u Ahmićima. Stoga je neodrživa tvrdnja Tužiteljstva da je njega trebalo smatrati kazneno odgovornim za ta kaznena djela na temelju njegovog sudjelovanja u kampanji.

Žalbeno vijeće je nadalje odbacilo tvrdnju Tužiteljstva da su Čerkez i Viteška brigada odgovorni za blokadu ceste izvan Ahmića, koja je spriječila UNPROFOR da uđe na to područje. Žalbeno vijeće je konstatiralo da Raspravno vijeće nije jasno utvrdilo je li svrha blokade ceste bila vojno opravdana ili je predstavljala pripremu ili prikrivanje zločina koji će biti počinjeni u Ahmićima. Osim toga, nije izvedeno dovoljno dokaza koji bi naveli na zaključak da je Čerkez znao za navodno zločinačku svrhu blokade ceste. Čerkezova tvrdnja da je jedni zadatak Viteške brigade bio blokiranje pravca mogućeg napada ABiH-a iz područja Kruščice i Vranjske jednako je vjerodostojna. Stoga je Žalbeno vijeće zaključilo da dokazi ne dokazuju da su vojnici Viteške brigade, pod zapovjedništvom optuženog, sudjelovali u zločinima počinjenim u Ahmićima 16. travnja 1993.

Osim toga, Žalbeno vijeće je zaključilo da, iako nema sumnje o sudjelovanju Čerkeza na drugom sastanku u hotel "Vitez" 15. travnja 1993., gdje je donesena odluka o napadu na Ahmiće, Raspravno vijeće nije došlo do nalaza o tome o čemu se raspravljalo na tom drugom sastanku. Stoga je Žalbeno vijeće zaključilo da prisutnost Marija Čerkeza na sastanku ne dokazuje postojanje nikakve namjere u odnosu na bilo koje kazneno djelo.

Što se tiče odgovornosti Čerkeza za kaznena djela pritvaranja, Žalbena vijeće je zaključilo da u u vezi s Veterinarskom stanicom i Šahovskim klubom u Vitezu optuženi ne snosi kaznenu odgovornost za zatvaranje i protupravno zatočenje civila bosanskih Muslimana. Međutim, Žalbena vijeće je zaključilo kako je bilo razumno konstatirati da Čerkez snosi kaznenu odgovornost za zatvaranje i protuzakonito zatočenje civila bosanskih Muslimana u kino-dvorani u Vitezu i prostorijama SDK u Vitezu prije nego što je naredio njihovo puštanje na slobodu krajem travnja 1993.

S obzirom na sve te nalaze, Žalbena vijeće je potvrdilo kaznu od 25 godina zatvora za Kordića i izreklo novu kaznu od 6 godina zatvora za Čerkeza. S obzirom na to da je Čerkez već proveo u Pritvorskoj jedinici Ujedinjenih naroda više od 6 godina, Žalbena vijeće je naložilo da odmah bude pušten na slobodu.

Kordiću je u kaznu uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 6. listopada 1997. On Trenutno izdržava kaznu u Austriji. Dana 21. svibnja 2014., odobreno mu je prijevremeno puštanje na slobodu koje je stupilo na snagu 6. lipnja 2014.